

ZAMYŠLENÍ NA SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE: SETKÁNÍ

V sobotu za týden budu na pomaturitním setkání. Po čtyřiceti letech. Už několik měsíců se za své bývalé spolužáky z gymnázia modlím, občas jim napíšu e-mail a těším se, že je zase po delším čase uvidím. A přitom jsou to "jen" lidé, se kterými jsem strávil čtyři roky v jedné třídě.

Když jsem nad tím dnes uvažoval, uvědomil jsem si, že mám ještě jednu pozvánku - na setkání s Bohem, které se nikdy neskončí. Nevím, kdy se to stane, ale také se za to modlím a stále více se na něj těším. Setkám se s Nejsvětější Trojicí - s Otcem, Synem i Duchem Svatým. Často si uvědomuji její přítomnost, občas velmi konkrétně vnímám působení jednotlivých osob a nejvíce asi prožívám, že Bůh se o mě dennodenně stará. Nebyl jsem s ním jen někde čtyři roky, ale celý můj život mě provází. Někdy je jeho doprovod neviditelný, ani nevím, že je to on, kdo mě vede, jindy promluví do mého srdce a života velmi jasně a výrazně. Například jako dnes. Cestoval jsem vlakem a vedle obdivování jarní přírody jsem s ním v srdci mluvil, co chce říci těm, kteří tyto písmenka čtou. Odpověď byla dost jasná: "Povzbud'. A těš se na mě."

Těším se, že uvidím tváří v tvář Otce. Toho pečlivého Otce, který si mě už před stvořením světa vyvolil (Ef 1, 4). Myslel na mě, když vymýšlel svět, a udělal vše proto, aby mi tu bylo dobře. Když jsem jeho plán odmítl a vydal se vlastní cestou, neváhal a poslal svého Syna, aby mě zachránil. Jsem šťastný, že se Ježíšova mise povedla a dostal jsem novou šanci, nový život, který se již neskončí. Těším se na setkání s ním, kde mu budu moci poděkovat za záchranu ... A pokud se ve mně ozve nějaký hlas, který mě láká na jinou cestu, Duch Svatý mi nenápadně, ale vytrvale šeptá: "Toto není cesta, pojd' za mnou." Těším na setkání s takovým moudrým, prozíravým a laskavým průvodcem.

Těším se na setkání s Bohem ve třech osobách?

Apropo, proč ve třech osobách? Jasně, neznáme tajemství Nejsvětější Trojice, ale představuji si to asi tak, že když jsem zde na zemi zvyklý být obklopen lidmi, které miluji, Bůh mě nechce šokovat a ve věčnosti čeká na mě jako společenství božských osob. Osob, které mě milují. Nejednou mi to dokázaly a věřím, že mě v nebi čekají. A i proto ve třech osobách, aby mě to už tady na zemi "nutilo" vytvářet vztahy, milovat a tak se připravovat na věčnost, kde nikdy, ale opravdu nikdy nebudu sám, opuštěný. Tedy pokud přijdu do nebe. Pokud však mám záruku lásky Nejsvětější Trojice, jistě se o věčnost nemusím bát. Jen se mi třeba držet Boha a on už všechno ostatní dotáhne.

PS Když jsem si tento text přečetl, vynořil se mi v mysli ještě obraz Církve. Svou nadějí na setkání s Trojicí neprožívám osamoceně, ale ve společenství lidí, se kterými mě pojí nejen jedna víra, ale především jeden křest a všechny ostatní svátosti. Jsem součástí těla, které je Kristovou nevěstou. A v tomto těle, v Církvi, nejintenzivnější vnímám i prožívám tajemství Trojice. Vždyť kde jinde více platí starověké: "Podívejte, jak se milují"?